



ת"פ 44372/04/16 - מדינת ישראל נגד שלמה ארובס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44372-04-16 מדינת ישראל נ' ארובס
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שלמה ארובס

הנאשמים

הכרעת דין

כללי

1. הנאשם מואשם בעבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 ופציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 335(א)(1) לאותו החוק.

2. על פי המיוחס לנאשם בכתב האישום, ביום 16.4.16 סמוך לשעה 10:00, הגיע הנאשם לביתו של מייק חווי (להלן: "המתלונן"), ברחוב חגווי הסלע בכפר אדומים ואחז בטלפון הנייד שלו. באותן נסיבות ביקש הנאשם מהמתלונן לכבס את בגדיו וכן העלה בפניו כי הוא לא מצליח להכניס את כרטיס ה-sim השייך לנאשם לאותו מכשיר נייד. המתלונן הביא לנאשם טלפון נייד אחר והכניס אליו את כרטיס ה-sim ומסר אותו לנאשם והנאשם עזב את ביתו של המתלונן. בהמשך אותו היום בשעה 18:40 או בסמוך לכך, שהה דוד משה דנינו (להלן: "דוד") בביתו של המתלונן. הנאשם התדפק על דלת הבית ודוד פתח לו את הדלת. הנאשם ניגש למתלונן שישן באותה עת על הספה בסלון הבית וצעק על המתלונן "מה עשית לטלפון שלי?". בהמשך הכה הנאשם את המתלונן בפניו, אחז בסכין ודקר אותו באמצעותה מעל הצלעות התחתונות משמאל ובכך גרם לו לחתך באורך של כ-16 ס"מ. המתלונן קם מן הספה, ביקש מהנאשם לצאת מן הבית וכן דחף אותו על מנת שיצא. בתגובה דחף הנאשם את המתלונן וניסה לדקור את המתלונן בגרונו תוך שאמר לו "אני ארצח אותך, אני אהרוג אותך, אני אשחט אותך".

3. תשובת הנאשם לאישום ניתנה ביום 3.5.16 לפני כב' השופטת לומפ. הנאשם הודה באמור בכתב האישום בכל הנוגע לביקור בבית המתלונן ביום 16.4.16 בשעה 10:00 מרגע הגעתו ועד לעזיבתו את דירת המתלונן. אשר לאירוע שאירע בהמשך היום, תשובת הנאשם היא כי הוא לא הכה את המתלונן בפניו ולא דקר אותו. הנאשם הגן על עצמו לאחר שנדקר על ידי המתלונן בידו. התקיים מאבק על הסכין כשזו הייתה קודם בידו של המתלונן. הוא

תקף את הנאשם, פצע אותו בידו בעזרת הסכין. לאחר מכן התנהל מאבק, הנאשם התגונן. המתלונן נפצע במהלך המאבק והנאשם לא יודע איך הוא נפצע. הסכין נפלה על הרצפה ולאחר מכן הוא אחז בה, לאחר סיום המאבק ולאחר שהמתלונן נפגע.

4. מטעם המאשימה העידו השוטרים יוגב פיה, גיל בן בסט ומיכאל בטישצב. כן העידו העדים משה (מייק) חווי, המתלונן, וחברו, דוד דנינו. בנוסף הוגשו בהסכמה הודעותיו של הנאשם במשטרה, המסמכים הרפואיים של המתלונן, דו"ח סיכום ביקור מז"פ בדירה בצירוף תמונות ותמונות ידיו של הנאשם. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו והוגשו מסמכים רפואיים שלו שנערכו בשב"ס וכן דו"ח פעולה של השוטר אלון כהן שעצר את הנאשם.

הראיות

5. השוטר רס"ל יוגב פיה הגיע ראשון לזירת האירוע יחד עם שני שוטרים נוספים. דו"ח הפעולה שכתב הוגש בהסכמה במקום חקירה ראשית. כאשר הגיע לדירה זיהה כוחות מד"א מטפלים במתלונן, שסיפר כי הנאשם, שהוא שכנו, הגיע לבקרו בדירה ודקר אותו באזור הצלעות וכי הנאשם ברח מהמקום ברכב פורד קונקט בצבע כחול. במקום נכח גם דוד דנינו, אשר אמר לשוטר כי הנאשם הגיע בשעות הבוקר אל ביתו של המתלונן ויחד ישבו ועישנו סמים. הנאשם הגיע ובידו מכשיר טלפון וכרטיס סים ולא הצליח להכניס את הסים למכשיר הטלפון. המתלונן ניסה לסדר לו את המכשיר ללא הצלחה והנאשם עזב את הדירה. לאחר מספר שעות שב הנאשם אל הדירה וזיהה את המתלונן שוכב על הספה והחבר ישן בחדר, והחל לצעוק "מה עשית לטלפון שלי". החבר אמר לשוטר כי קם ממיטתו לאחר שזיהה את הנאשם מכה את המתלונן בפניו, המתלונן קם לעברו של הנאשם וזיהה כי הנאשם דקר אותו באזור הצלעות. בעקבות קבלת הדיווח הופעלו כוחות על מנת לאתר את הנאשם. העד ערך סריקה במקום וראה מצלמות אבטחה של השכנים המכוונות אל החנייה והיציאה מהדירה, והבהיר בחקירה נגדית כי דירת השכנים מצויה מתחת לדירת המתלונן, וכי המצלמות מכוונות לאזור דירת השכנים. המצלמות לא נלקחו. למקום הגיע צוות מז"פ והזירה נסגרה.

6. רס"ר גיל בן בסט הוא בלש בתחנת מעלה אדומים, אשר ביום 19.4.16, שלושה ימים לאחר האירוע, התבקש להתלוות למתלונן לביתו על מנת לאסוף מכשיר dvr. דו"ח הפעולה שכתב הוגש במקום חקירה ראשית וממנו עולה כי המתלונן מסר לשוטר מכשיר עם כניסת usb, מצלמה ושני כרטיסי זיכרון, אשר לא נפתחו על ידו בתחנה מאחר ולא היה לו מתאם. הפריטים הועברו להמשך טיפול ליחידה החוקרת. העד אישר כי אינו חוקר מחשבים מיומן לא זכר אם המכשיר היה מחובר כשהגיעו לדירת המתלונן והאם היה צורך לנתקו, והשיב כי לא ביקש לצפות בסרטונים במעמד תפיסת המכשיר ולא צפה בהם.

7. רס"מ מיכאל בטישצב הוא השוטר שהופקד על חקירת התיק. עד זה גבה את הודעות הנאשם (ת/1 ו- ת/2), ערך עימות בין הנאשם למתלונן (ת/3) וכתב מזכרים. בת/4 ערך העד תמלול של חלק מן השיחה של המתלונן עם מוקד 100. העד השיב בחקירה נגדית כי תמלל רק חלק מן השיחה בשל אורכה. בת/5 תיאר העד את בדיקת המדיה המגנטית שמסר המתלונן לבלשים. בבדיקה מצא כי שני כרטיסי הזיכרון ריקים מכל תוכן, למעט תמונות הדגמה, ואישר בחקירה נגדית כי אינו חוקר מחשב מיומן ואינו יכול לקבוע האם מדובר בכרטיסים ריקים שלא נעשה בהם כל שימוש או בכרטיסים שנעשה בהם שימוש אך הקבצים שנשמרו עליהם נמחקו למעט תמונות ההדגמה. בת/6 תיאר

העד כי בחיפוש על גופו של הנאשם טרם הכנסתו למעצר מצא מחזיק מפתחות שהוא גם מתקן לסכין יפנית. המתקן עצמו לא הוצג לפני בית המשפט אך הוגשה תמונתו (ת/11). העד אישר כי המעורבים שנחקרו בתיק שללו כי המתקן שנתפס ומצולם בת/11 הוא הסכין שבה נעשה שימוש בתקיפה. אישר כי גם המתלון הוחשד בתקיפה על בסיס מה שאמר הנאשם בחקירתו. אשר לבקשה לתפיסת ה-dvr של המתלון העיד כי שלח את הבלשים לתפוס אותו ברגע שנודע לו על קיומו, וכי קודם לכן המתלון כלל לא דיבר על זה ושלל את זה, ורק לאחר מכן אמר שיש. העד אמר שלדעתו נתפס חומר החשוד כדם.

8. העד דוד משה דינו (להלן: "דוד") הוא חבר של המתלון ונכח בדירתו ביום האירוע. הודעותיו במשטרה הוגשו בהסכמת הצדדים. עד זה פתח את עדותו בבית המשפט בדברים שנשא מבלי שנשאל, ולפיהם למרות שמסורת ישראל מכירה אותו מזה כ- 25 שנה מעולם לא מסר עדות בבית המשפט והוא הגיע לבית המשפט רק מאחר ומצוי בתהליך "התחזקות" ומבחינה הלכתית חלה עליו חובה להגיע לבית המשפט. העד תיאר כי הגיע לבלות את השבת אצל המתלון אותו מכיר מזה כ- 20 שנה. בשבת בבוקר הגיע השכן של המתלון לדירה וביקש להשתמש במכונת הכביסה. השכן ישב עמם בסלון דיבר על פלאפון שבו כרטיס ה-sim לא עובד וביקש מהמתלון לבדוק לו. מאחר והעד והמתלון תכננו לצאת לטיול ביקשו מהשכן לעזוב את הבית. הם יצאו לטיול, חזרו ממנו סמוך לשעה 15:00 והלכו לישון. סמוך לשעה 18:00 הוא התעורר, וניגש להתקלח. לאחר שיצא מהמקלחת שמע דפיקות בדלת, פתח והניח לנאשם להיכנס כי הבין מהביקור בבוקר שהוא בן בית במקום. העד פנה לחדר שבו ישן והמשיך להתלבש לאחר המקלחת. לפתע שמע "התנגחויות" בין המתלון לנאשם יצא לסלון וראה את השניים "מתעסקים אחד עם השני עם הידיים" ולפתע המתלון אמר "הוא דקר אותי", הסתובב, והעד הבחין בחתך על בטנו של המתלון, בצד שמאל, באזור הצלעות, ממנו ירד דם, אך השניים המשיכו "להתגושש". המתלון לקח ספל קפה ורצה להכות באמצעותו את הנאשם אך התחרט. המתלון אמר שהוא מזמין משטרה

והעד אמר לו שזה עניין שלו ושיעשה מה שהוא רוצה. המתלון התקשר למשטרה, הגיעו

שוטרים ואמבולנס והוא הוזמן לחקירה באותו היום. בתום ההתגוששות בין השניים הוא ראה דם זב רק מגופו של המתלון ולא מגופו של הנאשם. לדבריו, לאחר שהאירוע הסתיים שאל את המתלון לפרש הדברים והמתלון אמר לו כי הנאשם טוען ששבר לו את הטלפון. העד לא זכר את הפרטים המדויקים בנוגע להתנהלות הצדדים ביחס למכשיר הפלאפון באותו הבוקר, אך לדבריו היו שני פלאפונים, האחד שהביא המתלון והאחר שהביא הנאשם, ולאחר שרוענן זכרנו באמצעות הודעתו אמר כי הנאשם לקח את המכשיר של המתלון אך אינו זוכר האם השאיר את המכשיר שהביא עמו אצל המתלון או לקח גם אותו. העד עמד על כך כי לא ראה את רגע הדקירה, ואינו זוכר באיזו צורה החזיק הנאשם את הסכין, ואף לא ראה סכין בידו של הנאשם כאשר פתח לו את הדלת. לדבריו, לא שמע את התוכן המדויק של הדברים שנאמרו בין הנאשם למתלון אך שמע כי היה דין ודברים. לדבריו, ייתכן בהחלט שהמתלון החזיק בביתו סכין יפנית לצורך עבודתו כחשמלאי ולעיסוק נוסף.

העד הדגים במהלך עדותו את המיקום בו עמד ביחס לאחרים ובחקירה נגדית אף סימן על גבי התמונות שצולמו על ידי מז"פ את המיקום בו עמד ביחס אליהם. התבקש להתייחס לשאלת הפער בין האמור בהודעתו במשטרה בעניין זה לבין התיאור שמסר בבית המשפט בחקירתו הנגדית ואמר כי אינו יודע להסבירו וייתכן שהחוקר התבלבל, אך מכל מקום הוא יצא מן החדר ועמד קרוב יותר לנאשם. העד השיב בחקירתו כי אינו עובד, מתקיים מקצבה של הביטוח הלאומי על רקע נכות פסיכיאטרית. אישר כי טרם כניסתו למקלחת ביום האירוע עישן סמים, וכי נהג לעשן סמים בקביעות בתקופות מסוימות בחייו. לדבריו הסמים מעולם לא השפיעו על צלילותו וגם כשנהג באופנוע תחת השפעת סמים היה מרוכז.

9. המתלונן תיאר כי התגורר בשכנות לנאשם מזה תקופה. תחילה הקשר ביניהם היה טוב וכלל ביקורים הדדיים אך כחודשיים לפני האירוע חל נתק. עם זאת בשבוע שלפני האירוע הזמין המתלונן את הנאשם וחברו לארוחת ערב בביתו והיחסים השתפרו. בחקירה נגדית סיפר כי באותה הזדמנות גם נסעו לים המלח ברכבו של הנאשם. לדבריו, במסגרת יחסי השכנות נהוג להיעזר האחד בשני אף אם אין קשר, ובבוקר האירוע הנאשם ביקש לעשות שימוש במכונת הכביסה שלו. הנאשם הכניס את הכביסה למכונה וישב עמו ועם דנינו במשך כמחצית השעה, במהלכה אמר לו הנאשם כי הטלפון שלו לא עובד, והוא עצמו לא הצליח לתקנו, ולכן הוא נתן לנאשם טלפון של בנו שהיה ברשותו. הנאשם עזב את הבית עם שני מכשירי הטלפון, והמתלונן סירב לבקשתו להשאיר לו גם את מפתח הדירה. באותה פגישה הייתה אווירה טובה בין כל הנוכחים. המתלונן וחברו יצאו מהבית, הלכו לטייל, חזרו סמוך לשעה 15:30 והלכו לישון. הוא בסלון והחבר בחדר. הם שמעו את הנאשם מצלצל בדלת והוא אמר לחברו שלא יפתח כי הם רוצים לישון. במוצאי השבת התעורר כשקיבל מכה בראשו מהנאשם, שנכנס לדירה לאחר שדנינו פתח לו את הדלת. הנאשם צעק ושאל למה לא פתח לו את הדלת וכן הטיח בו שהפלאפון שלו שבור. הוא קם וניסה לדחוף את הנאשם מחוץ לבית, והנאשם אמר לו "אני ארצח אותך, למה עשית לי ככה" ובשלב זה הבחין כי הנאשם אוחז בידו סכין וראה במראה שהוא נחתך. בשל הלחץ הניף כוס שהייתה בסמוך ואיים עמה על הנאשם על מנת שיעזוב את הבית. בהמשך אמר שיקרא למשטרה, הניח את הכוס ופנה למרפסת כדי להתרחק מהנאשם. הכביסה של הנאשם הייתה כבר מוכנה בתוך סל במרפסת, ולדבריו הנאשם הכין אותה כשנכנס ועוד לפני שפנה אליו והעיר אותו. הנאשם אמר שהוא רוצה את הכביסה והוא זרק את הכביסה מהמרפסת. המתלונן אמר כי זיהה את הסכין ככזו המונחת בשגרה בכניסה לביתו של הנאשם וחידד כי לאחר שקם מהספה וראה שנחתך, הנאשם איים עליו עם הסכין, הוא סובב את הסכין ואז נטל את הכוס בידו. אשר לסכין יפנית הנראית בתמונות 15-16 של ת/14 מונחת ליד מכונת הכביסה אמר המתלונן כי זו אינה הסכין שבאמצעותה דקר אותו הנאשם וכי סכין זו ככל הנראה שייכת לו והייתה בבית עוד קודם. הוא שלל כל שימוש מצדו בסכין במהלך האירוע. המתלונן לא ידע להסביר כיצד נגרם החתך בידו של הנאשם. לאחר הגעת משטרה למקום הוא פונה לבית חולים, וכשהשתחרר מבית החולים הלך ישירות לתחנת המשטרה, ובפעם הראשונה שהגיע בחזרה לביתו, היה זה בליווי שוטרים כדי לנסות ולאתר את המצלמות שהיו בדירה.

המתלונן אישר בחקירה נגדית כי הוא וחברו הזמינו גם את הנאשם להצטרף אליהם לטיול. עוד אישר, כי כשהסיט את ידו של הנאשם עם הסכין, הלהב נשברה ונפלה לרצפה. המתלונן אישר עוד כי ביצע עבודות חשמל בדירתו של הנאשם עבור בעלת הבית שמשכירה לשניהם את הדירות, וכי ביצע גם עבודות פרטיות עבור הנאשם, ותמורתן לא קיבל כסף אלא התקזז עמו בדרך אחרת, אך שלל את הטענה כי השכיר את מכונת הכביסה שלו לנאשם במסגרת זאת. לעד הוצג מכשיר הטלפון של הנאשם והוא אישר כי זה המכשיר שהתבקש לתקן. לטענתו, מרגע קבלת המכשיר ועד החזרתו הוא היה אצלו על המדף בדירה והנאשם היה שבע רצון מהטלפון שהמתלונן נתן לו. המתלונן הכחיש כי דקר את הנאשם, והבהיר כי חברו דנינו ראה רק חלק מן האירוע מאחר וניגש לחדר להתלבש לאחר שהנאשם נכנס לדירה. המתלונן השיב כי עוסק במצלמות אבטחה והציוד שהיה בביתו נועד ללקוחות. המצלמות היו מונחות על הדלפק ממש מול מקום התרחשות האירוע. מדובר בציוד שהוא בן כחודש ימים ואינו מקליט ברצף, אלא רק כאשר יש תנועה. לדבריו, בהודעתו במשטרה אמר שאין מצלמות בבית מאחר ולא זכר את דבר קיומן של מצלמות אלה. לאחר שהשתחרר מבית החולים נזכר ואמר זאת במהלך העימות עם הנאשם, והתקשה להסביר את דבריו במשטרה לפיהם אמר כי קיימות מצלמות רק לאחר שבדק ומצא כי הן עובדות. המתלונן לא זכר האם איים על הנאשם כשהניף את הספל, וטען כי לא ראה את הנאשם מרים סכין מהרצפה, וכי הרגע הראשון שבו הבחין בסכין היה כשהיא הייתה בידו של הנאשם.

10. בהודעת הנאשם מיום 17.4.16 (ת/1) אמר הנאשם כי הוא בא בבוקר של יום האירוע כדי לבקש מהמתלון טלפון שהמתלון לקח ממנו יומיים או שלושה קודם לכן, והגיע עם סל כביסה על מנת לעשות שימוש במכונת הכביסה של המתלון. בדירה היו המתלון ואדם נוסף שישבו ועישנו. המתלון אמר לו שיכניס את הכביסה למכונת הכביסה וכי הוא והאדם הנוסף יוצאים לטייל, וכאשר יחזרו מהטיול הוא יקרא לנאשם. הנאשם אמר כי לקח את מכשיר הטלפון שלו וחזר לדירתו. בדירה גילה כי הטלפון שהוחזר היה מרוסק לגמרי, והדבר התחוויר לו רק לאחר שהסיר את עטיפתו בביתו. סמוך לשעה 18:30 הוא הלך לכיוון ביתו של המתלון מתוך כוונה לקחת את הכביסה, לאחר שניגש לדירה מספר פעמים קודם לכן, דפק על הדלת אך לא נענה. הנאשם צעק למתלון מלמטה מספר פעמים. המתלון יצא בסערה וזרק את הכביסה מדירתו למטה והיא נותרה מפוזרת. הנאשם ניגש לדלת ודפק עליה, החבר פתח את הדלת והוא ראה את המתלון שוכב על הספה וצופה בטלוויזיה. הוא פנה למתלון ושאל אותו אם אינו מתבייש במעשיו- גם שבר לו את הטלפון וגם זרק את הכביסה, וקילל את המתלון. המתלון קם מן הספה דחף אותו עם שתי ידיו וצעק לו "תצא החוצה יא זבל" והוא החזיר לו דחיפה. המתלון הסתובב לדלפק, חטף סכין יפנית ושלח אותה לכיוון פניו של הנאשם, הנאשם שלח את היד, בלם את הסכין ותוך כדי כך נחתך ביד שמאל באזור שורש כף היד, והסכין נפלה מידו של המתלון. הנאשם התכופף להרים את הסכין וראה שהמתלון מתכופף לכיוון שלו עם כוס חרסינה בידו וצעק לחברו: "תראה מה אני עושה לו עכשיו". מחמת הבהלה מן הצפוי לו הנאשם נתן לו מכה עם הסכין בצד, וצעק לו: "משה, תיזהר, אתה מביא אותי למצב שאני עושה טעות איתך, אל תיתן לי לעשות טעות, שלא תעשה טעות" ובהמשך תיאר כי אמר לו "משה אל תתקוף אותי, אני אתקוף אותך בחזרה ואני אהרוג אותך", אך לא הייתה לו כל כוונה לפגוע במתלון. המתלון הוריד את הכוס, הנאשם זרק את הסכין ויצא החוצה, נכנס לרכבו, לקח את כלבתו והלך. לדבריו, הסתובב ברחובות ולא פנה למשטרה כי "אינו מתלון". הנאשם הכחיש בהודעתו כי נכס לדירה כאשר המתלון ישן וסטר לו והכחיש כי דקר את המתלון עם סכין. הנאשם טען כי חברו של המתלון אמר להם להפסיק. הנאשם אמר כי אינו זוכר מתי המתלון נחתך ונראה לו כי זה קרה לאחר שהוא עצמו הרים את הסכין. הגם שנפצע לא פנה לרופא כי העדיף להשלים עבודות עבור לקוחות שכבר שילמו לו כסף.

11. ביום 19.4.16 נערך עימות בין הנאשם למתלון (ת/3). הנאשם חזר על גרסתו לפיה נכנס לביתו של המתלון ושאל אותו מדוע גרם נזק לטלפון שנתן לו, המתלון "קם בהתפרצות" והתחילה מלחמה ביניהם. לדבריו המתלון התרברב ליד חברו תוך שהרים כוס חרסינה ורצה "לדפוק" לו אותה בראש. תוך כדי התגוששות הוא עצמו נחתך ביד והמתלון נחתך בבטן, לאחר ש"כנראה הוא לקח איזה סכין מהשולחן". המתלון טען בעימות כי הנאשם הגיע אליו באותו הבוקר לכבס את בגדיו לאחר שזמן רב לא היו בקשר והיתה לו תקלה בטלפון. הוא הכניס את כרטיס ה-sim של הנאשם לטלפון שלו והכרטיס עבד. הנאשם ביקש שיחזיר לו טלפון שהשאיל למתלון לפני זמן רב והמתלון החזיר לו. המתלון הכחיש כי ניסה לדקור את הנאשם בסכין וטען כי הסכין אינה שלו, וכי הוא זיהה את הסכין כסכין יפנית בצבע כחול עשויה מפלסטיק שהייתה מונחת זמן רב על מדף בכניסה לביתו של הנאשם. המתלון טען כי במהלך כל האירוע לא נגע בסכין וכאשר הנאשם יצא מביתו הוא לא היה פצוע. לדבריו, לאחר שהנאשם ניסה לחתוך אותו בגרון הוא רצה את הכביסה שלו והמתלון יצא למרפסת וזרק את הכביסה למטה על מנת שהנאשם לא ייכנס לבית. במהלך העימות השיב המתלון בחיוב לשאלה האם יש בביתו מצלמות, ולדבריו אמר בעדות שנגבתה שלושה ימים קודם כי אין מצלמות מכיון שבאותה עת לפני העימות בדק והמצלמות עובדות אך הוא עוד לא ראה את הצילומים.

12. ביום 19.4.16, לאחר העימות, נגבתה מן הנאשם הודעה נוספת (ת/2). הנאשם אמר כי אינו זוכר איך נחתך

המתלונן. לדבריו הם התגוששו ותוך כדי כך המתלונן נחתך. כאשר הסכין נפלה המתלונן חטף את הכוס מהמדף ואמר לחבר שלו "תראה מה אני עושה לו עכשיו", הוא התרומם מן הרצפה ותוך כדי התרוממות חתך את המתלונן בסכין. לאחר שראה שהמתלונן עדיין מכוון אליו את הכוס, הוא כיוון את הסכין לכיוון פניו של המתלונן ואמר לו "משה אל תכריח אותי". כשהבין שהמתלונן לא מתכוון להנחית עליו את הכוס שמט את הסכין והלך. לדבריו מדובר בסכין יפנית בצבע כתום. החתך שגרם למתלונן לא נעשה בכוונה אלא תוך כדי התגוששות. הנאשם הודה שאמר למתלונן "אני אחתוך אותך בגרון". הנאשם תיאר עוד כי המתלונן דחף אותו כשהוא עדיין מחזיק בסכין.

13. הנאשם בעדותו תיאר כי הוא עוסק בגינון, הגיע להתגורר בשכנות למתלונן, באותו מבנה המחולק לשלוש דירות, והתגורר בקומה התחתונה. הוא הכיר את הדייר הנוסף והתיידד גם עם המתלונן. הנאשם טען כי המתלונן אמר היה לבצע עבורו עבודות חשמל שונות לגביהן קיבל גם מקדמות כספיות ולא ביצען, ועל כן הוסכם ביניהם על דחיית ביצוע העבודות בתמורה לכך שהנאשם יהיה רשאי להשתמש במכונת הכביסה של המתלונן, ולשם כך אף מסר לו המתלונן את קוד הכניסה לדירה. הידידות הייתה טובה, הגם שהמתלונן עשה מעשים שחיבלו ביחסיו של הנאשם עם לקוחותיו. זמן מה לפני האירוע המתלונן ביקש לשאול ממנו טלפון נייד למשך מספר ימים מאחר והטלפון שלו התקלקל, והוא מסר לו את המכשיר של בנו. הטלפון נשאר אצל המתלונן שבוע-שבועיים. בבוקר האירוע החליט לכבס את בגדיו אצל המתלונן והתכוון באותה הזדמנות לקחת בחזרה את מכשיר הטלפון של בנו. הוא הגיע לדירת המתלונן, הכניס את הכביסה למכונת הכביסה ושתה תה. ביקש מהמתלונן את מכשיר הטלפון שלו בחזרה מאחר והטלפון שקנה לא היה טוב, והמתלונן אמר לו שייתן לו מכשיר מסוג "אריקסון", העביר את כרטיס ה-sim של הנאשם למכשיר האריקסון והראה לו שהוא עובד, וביקש מהנאשם 600 ₪ בעבור המכשיר. הנאשם אמר כי הוא מעדיף לקבל את הטלפון של בנו בחזרה, וכשהמתלונן מסר לו את המכשיר הבחין כי בקדמת המכשיר ישנו סדק. הוא עזב את הדירה וביקש שיקראו לו כשיחזרו מהטיול. לאחר שעזבו עלה כל שעתיים לדירת המתלונן כדי לבדוק אם חזר מאחר ורצה לתלות את הכביסה כדי שתתייבש, אך המתלונן לא חזר. כשירד לביתו כדי להכניס את כרטיס ה-sim לטלפון שקיבל בחזרה מן המתלונן, הסיר את עטיפת המכשיר וראה כי המכשיר מרוסק מאחור וכי הודבקה עליו מדבקה. הוא כעס והחליט לעלות ולדבר עם המתלונן על כך מאחר ואין זו הפעם הראשונה שבה המתלונן מרמה אותו. באחת הפעמים שעלה לביתו של המתלונן הבחין בחלק מהכביסה שלו זרוקה על הגדר והבין שהמתלונן השליך את הכביסה מלמעלה. בשעה 18:00 דפק שוב בדלת הבית וחברו של המתלונן פתח לו את הדלת. כששאל למה לא ענו לו כשדפק אמר החבר שהם ישנו, וכי המתלונן נמצא בסלון. כשהגיע לסלון התיישב ליד המתלונן ששכב על הספה וצפה בטלוויזיה. הוא דיבר עם המתלונן בכעס על כך ששבר לו את הטלפון ואף קילל אותו. לפתע המתלונן קם ודחף אותו עם שתי ידיו. המתלונן הרים סכין וקפץ עליו והוא בלם את המתלונן כדי שהסכין לא תפגע בפניו. כתוצאה מכך הוא נחתך בשורש כף היד. באינסטינקט של אותו הרגע קפץ על הסכין שנפלה ואחז בה. הוא הרגיש ששניהם, המתלונן וחברו מאיימים עליו, ובמאבק שהתפתח המתלונן נחתך, אך הוא לא זוכר איך. המתלונן הרים כוס, הניף אותה לעבר ראשו של הנאשם, ופנה לחברו ואמר לו "תסתכל מה אני עושה לו". החבר אמר "תפסיקו, תפסיקו", הוא אחז בסכין ואמר למתלונן שלא יעשה טעות, והמתלונן הניח את הכוס. הוא זרק את הסכין ועזב את המקום. הנאשם הדגיש בעדותו בחקירה ראשית כי התנהגותו של המתלונן באותו אירוע לא הייתה אופיינית, כי מעולם לא ראה את המתלונן נוהג באלימות שכזאת הגם שהנאשם נהג לתקוף אותו מילולית בעבר. לדבריו הנאשם מיד לאחר האירוע פנה לקבל טיפול רפואי בטר"ם בתלפיות ובוצעו תפרים בידו. הוא לא ניגש למשטרה מאחר ולמחרת בבוקר היה אמור לקבל משאית של סחורה עבור גינה שהוא מקים, ולא רצה ללכת למשטרה טרם קבלת הסחורה. הוא נעצר במקום עבודתו. בחקירה נגדית אמר הנאשם כי לא שמר את מסמכי הטיפול מטר"ם מאחר ולא חשב שהם חשובים ולא חשב שהעניין יגיע למשטרה. הנאשם השיב בחקירה נגדית כי

בשלב מסוים ביחסים עם המתלון אמר למתלון לא לבוא אליו יותר אך המתלון המשיך לבוא. הנאשם לא ידע להסביר מדוע המתלון זרק את הכביסה מהמרפסת כפי שטען, לאחר שפגישתם של השניים בבוקר הייתה מוצלחת ולנוכח העובדה שאת הטענות שטען הנאשם כלפי המתלון השמיע, לדבריו, רק לאחר שהכביסה כבר נזרקה. הנאשם העלה השערה, לפיה באחת ההזדמנויות ביקש לקחת לעצמו את מכונת הכביסה של המתלון לאחר שהמתלון לא החזיר לו כספים שחייב לו. השערה אחרת שהעלה הנאשם היא כי המתלון ידע שהטלפון שהחזיר לנאשם שבור והניח כי הנאשם יבוא להתווכח עמו על כך. עוד השיב כי לאחר שעזב את הבית בבוקר חזר שלוש פעמים במהלך היום כדי לקחת את הכביסה בחזרה אך לא פתחו לו את הדלת. לדבריו לא היה עצבני, אך כעס על המתלון על כך שמרמה אותו שוב ושוב. בחקירה נגדית הוסיף הנאשם כי כאשר המתלון קם מהספה ודחף אותו, הנאשם נפל, וייתכן ששכח לומר זאת בהודעותיו במשטרה. הנאשם אישר שכאשר הוא נחתך מהסכין שהניף המתלון היא נפלה, ולשאלה מדוע הרים את הסכין ולא ברח באותו הרגע השיב כי היה נתון תחת פחד מאימת שני אנשים שאחד מהם תקף אותו, ומתוך אותו פחד שמא המתלון הוא שירים את הסכין ויפגע בו שוב עשה טעות והרים את הסכין בעצמו. הנאשם הצביע על הסכין שבתמונות 16-17 לת/14 אשר הייתה מונחת סמוך למכונת הכביסה כסכין שהניף המתלון. הנאשם אישר כי בשעה שהוא אחז בסכין בידו והמתלון אחז בכוס הוא איים על המתלון שיחתוך אותו בגרון במטרה להרחיק אותו. כשהמתלון עזב את הכוס הוא עזב את הסכין וברח לאחור מן הדירה. כאשר התבקש להתייחס לקיומם של שני חתכים באזור שורש כף ידו, המקום בו טען כי נפגע על ידי המתלון, אמר שכל היד שלו מלאה חתכים. לאחר שעזב את ביתו של המתלון הסתובב ברחובות ירושלים על מנת לחפש טיפול רפואי ופנה למרפאה ב"צומת הבנקים" והוסיף כי הוא עצמו לא התכוון להתלון נגד המתלון במשטרה.

14. בגיליון השחרור של המתלון מבית החולים (ת/15) צוין כי הוא הגיע לבית החולים עם חתך באורך של כ- 16 ס"מ מעל הצלעות התחתונות אשר חוטא ונתפר. הוא אושפז עד ליום 18.4.16 לצורך השגחה.

15. בגיליון סיכום המידע הרפואי של הנאשם משב"ס (נ/1) נכתב כי לאחר עיון במסמכים רפואיים ביום 18.4.16 נבדק בבית"ר ניצן על ידי חובש אשר אישר כי קיימים תפרים ביד ימין לאחר התקוטטות מלפני שלושה ימים.

16. בדו"ח הפעולה של השוטר אלון כהן מיום 17.4.16 (נ/2) עולה כי סמוך לשעות הצהריים של אותו היום, בוצעו איכונים לטלפון של הנאשם, ועל פיהם הגיעו שוטרים למקום בו נמצא הנאשם כשהוא עובד, שם הוא נעצר כשידו חבושה. בפני השוטר טען כי המתלון ניסה לדקור אותו וכך הוא נפצע וברח מהמקום כי יש לו מחויבות לאנשים בעבודות גינה.

הערכת הראיות

17. עדותם של השוטרים יוגב פיה, גיל בן בסט ומיכאל בטישצב הייתה עניינית, הם השיבו בכנות לשאלות שנשאלו, ומצאתי כי ניתן לקבל את עדויותיהם כמהימנות ולקבוע על פיהן ממצאים, זאת הגם שהשוטר יוגב פיה לא זכר חלק מן הפרטים והסתמך על האמור בדו"ח הפעולה שכתב. עם זאת, הפרטים עליהם העידו השוטרים, הם בעיקרם פרטים טכניים של החקירה, ואין בהם כדי לקדם את ברור יריעת המחלוקת בין התביעה לנאשם. הממצאים שעולים מעדויות השוטרים יהוו נקודות אחיזה לבחינת מהימנות עדותם של העדים שנכחו בדירה בעת קרות האירוע- הנאשם, המתלון וחברו, דוד.

18. מתוך עדויותיהם של השוטרים עולה, כי ציוד הצילום שנתפס בדירת המתלונן לא נבדק על ידי חוקר מחשב מיומן אלא רק על ידי החוקר בתיק, וכן לא נבדק מקור כתמי הדם שנמצאו בבית המתלונן. מדובר בפעולות חקירה שהיו ראויות בנסיבות העניין ולנוכח היקף יריעת המחלוקת, ועל כן ניתן לקבוע כי מדובר במחדלי חקירה. עם זאת, יש לבחון טיבם של המחדלים ומידת השפעתם על הגנתו של הנאשם, תוך שקלול המחדלים אל מול מארג הראיות שעמדו לפני בית המשפט (ראו ע"פ 5633/12 **און ניימן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו]).

על פי האמור בת/14, דו"ח מז"פ, כתמי הדם נמצאו על רצפת המטבחון, מקום שאליו הנאשם לא הגיע במהלך האירוע, גם על פי גרסתו.

אשר לציוד הצילום, לא ניתן לומר כי לא נבדק כלל, אלא שנבדק רק בבדיקה ראשונית של מי שאינו חוקר מחשב מיומן, שלא מצא בציוד כל תיעוד מצולם של האירוע או תיעוד אחר. ציוד זה עמד גם לרשות ההגנה לו חפצה לבדוק אותו בעצמה, ומשכך לא סברתי כי מחדל זה פגע באפשרות הנאשם להתגונן.

העובדה כי לא נאספו מצלמות האבטחה מבית השכן, אינה מחדל חקירה, שכן על פי העדויות, המצלמות בבית השכן מכוונות כלפי הכניסה לביתו של המתלונן. משעה שאין חולק כי הנאשם נכנס לביתו של המתלונן, אין בעובדה כי המצלמות לא נתפסו כדי לשנות מן התמונה הראייתית.

19. דוד העיד בעצמו כי היה תחת השפעת סמים במועד האירוע. הגם שלטענתו צריכת הסמים אין בה כדי להשפיע על תודעתו, מובן כי יש לנהוג זהירות רבה מאד בבחינת עדותו על רקע זה. בעדותו בבית המשפט ניכר כי העד מבקש לדייק בדבריו ולתאר את שראה וחווה. הוא הישיר מבט לבית המשפט והשיב בכנות לשאלות שנשאל. כאשר לא זכר או לא ידע פרט מסוים שעליו נשאל, אמר זאת ולא ניסה לבדות תשובה מלבו, להסיק מסקנה או להתאים תשובה שתעלה בקנה אחד עם עדותו. ככלל, עדותו במשפט תואמת את הדברים שאמר בהודעותיו במשטרה (ת/12-ת/13). אינני סבורה כי קיים פער הפוגע במהימנות העד בכל הנוגע לתיאור הסכין במשטרה ובבית המשפט, שכן גם בבית המשפט עמד על כך כי ראה סכין כסוף, הוא סבר שהיא עשויה מתכת אך ייתכן שהייתה עשויה פלסטיק. עד זה לא ידע לתאר את הרגע בו החל העימות הפיזי בין הנאשם למתלונן, לא ראה מי פתח בו, לא ראה את רגע פציעתו של המתלונן, ולא זוכר כיצד החזיק הנאשם את הסכין. משכך, חשיבות עדותו לבירור יריעת המחלוקת פחותה מחשיבות עדותם של הנאשם והמתלונן, אך בסופו של יום ניתן, גם אם בזהירות רבה, לקבוע על פי עדותו ממצאים ביחס לנסיבות וההתרחשויות שקדמו לרגע פציעת הנאשם ולאלה שבאו מיד לאחריה.

20. המתלונן העיד בצורה נינוחה ובביטחון, ודבריו, הגם שאינם חפים מתהיות, עוררו, ככלל, אמון, ונתמכו על ידי ראיות אחרות.

גרסת המתלונן, לפיה הנאשם העיר אותו משנתו במכה, נתמכת בדברים שאמר בשיחה למוקד המשטרה (ת/4), כשנשאל על ידי המוקדן מה אירע והשיב "אני לא יודע, אני התעוררתי...". מדובר בדברים שנאמרו מיד לאחר האירוע ומעמדם הראייתי כשל *res gesta*. הדברים נאמרו מתוך סערת הרגשות בה היה נתון המתלונן, בשלב שבו יש קושי להמציא גרסה מרובת פרטים, ומשכך הם בעלי משקל משמעותי. תיאור זה, לפיו המתלונן ישן בשעה שהנאשם נכנס לדירה עולה גם מתוך עדותו של דוד ונתמך גם בעובדה שדוד הוא שפתח לנאשם את הדלת, הגם שהמתלונן היה באותה עת בסלון הדירה ודוד בחדר.

העובדה כי בביתו של המתלון היו מצויות סכינים שונות, כפי שעולה מתוך תמונות 5-7 לת/14 (להב סכין יפנית הנראית כחדשה שנמצאה בפתח הכניסה לבית) ותמונות 15-17 לת/14 (סכין הכתומה בעלת להב חלוד שנמצאה ליד מכונת הכביסה) אין בה כדי לשלול את הטענה לפיה הסכין ששימשה באירוע הובאה על ידי הנאשם למקום. הן הנאשם, הן המתלון עוסקים בעבודות שבהן נעשה שימוש בסכין, ומתוך ת/6 ו- ת/7 עולה כי הנאשם אף נהג לשאת סכין בכליו. עובדת קיומה של הלהב השבורה בתמונות 5-7, אשר ניכר כי אינה שייכת לסכין המצולמת בתמונות 15-17, עולה בקנה אחד עם תיאור המתלון את שבירת להב הסכין לאחר שהנאשם עשה בה שימוש.

אכן, גרסתו המשתנה של המתלון ביחס לקיומן של מצלמות בביתו מעוררת תמיהה, ובהקשר זה עולה תמיהה נוספת מתוך טענת המתלון לפיה לא חזר לדירתו מרגע האירוע ועד למועד שבו נאספו המצלמות על ידי השוטרים, הנסתרת על ידי ראיות אחרות; האירוע אירע ביום 16.4.16, ולאחריו אושפז המתלון בבית חולים. לפי האמור בת/15, גיליון השחרור מבית החולים, הוא שוחרר ביום 18.4.16 בשעות הצהריים, בעוד שעל פי עדות השוטר גיל בן בסט (ת/8), הוא התלווה למתלון לביתו לצורך קבלת ציוד הצילום רק ביום 19.5.16 בשעות הצהריים, כך שנראה כי המתלון חזר לביתו עוד טרם הגעת המשטרה לאסוף את הציוד. מסקנה זו נתמכת גם בדברים שאמר המתלון במהלך העימות עם הנאשם לפיהם נזכר בקיומן של מצלמות לאחר שבדק וראה שהן עובדות (ת/3 שורה 41).

עם זאת, לא סברתי כי תהיות אלה יש בהן כדי לעורר חוסר אמון בגרסת המתלון, אך הן מחייבות לנקוט זהירות בבחינתה. אין בידי אפשרות להתייחס לסתירות נטענות בין הדברים שאמר בעדותו במשפט לבין הודעותיו במשטרה שכן הודעות אלה לא הוגשו על ידי מי מן הצדדים.

לא התרשמתי כי למתלון היה מניע כלשהו להשליך את הכביסה של הנאשם ממרפסת דירתו או לתקוף את הנאשם בעזרת סכין כשזה הגיע לדירתו, שכן אפילו על פי גרסת הנאשם עצמו, פגישתם בשעות הבוקר של יום האירוע הייתה מוצלחת והסתיימה ברוח טובה. הדברים הקשים שהטיח הנאשם במתלון נאמרו רק לאחר שהגיע לדירת המתלון בשעות הערב ומצא אותו שוכב על הספה. גם לנוכח הדברים הקשים שהנאשם טוען שהטיח במתלון, לא התרשמתי כי היה למתלון מניע ליטול סכין ולדקור או לאיים באמצעותה על הנאשם, התנהגות שגם לפי גרסת הנאשם היא חריגה ביותר ואינה תואמת את אופיו של המתלון.

בסופו של יום סברתי כי ניתן לקבל את גרסת המתלון כמהימנה ולקבוע על פיה עובדות, אם כי יש לנקוט זהירות בעניין זה.

21. הנאשם העיד כשבידו מסמך ועליו הערות ביחס לפרטים הנוגעים לאירוע כגון מספר הפעמים שדפק על דלת דירת המתלון. הוא התקשה להסביר עניין זה, אשר אמנם מעלה תמיהות. גרסתו של הנאשם אינה קוהרנטית ועולות מתוכה סתירות המעלות קושי לתת בה אמון. כך למשל, הנאשם טען, לראשונה בבית המשפט ומבלי שהדבר קיבל ביטוי בהודעותיו במשטרה או בעימות, כי נהג לכבס את בגדיו במכונת הכביסה של המתלון כחלק ממעין "עסקה" שבה המתלון השכיר לו את מכונת הכביסה שלו, לאחר שנותר חייב לו כספים. טענה זו אף אינה עולה בקנה אחד עם עדות הנאשם לפיה ביום האירוע המתלון רצה למכור לו טלפון ב- 600 ₪. לו היה קיים חוב כספי של המתלון כלפי הנאשם, אשר הנאשם אמר כי עולה כדי 800-900 ₪ (עמ' 49 שורה 17), הדעת נותנת כי הצדדים היו מבקשים לקזז חוב זה תמורת הטלפון.

עוד טען הנאשם במסגרת זאת, כי כחלק מהעסקה עם המתלון ועל מנת לאפשר את השימוש במכונת הכביסה,

המתלונן מסר לו את קוד הכניסה לדירתו, אשר ניתן להיכנס אליה באמצעות הקשתו ללא צורך במפתח (עמ' 43 שורות 15-16). עובדה זו שנטענה מפי הנאשם עצמו, אינה נזכרת בהודעותיו במשטרה, ואף נסתרת מתוכן. כך למשל, בדבריו בת/1 שורה 5, אמר הנאשם כי המתלונן הבטח לקרוא לו כשיחזור מהטיול, על מנת שהנאשם ייקח את הכביסה. יתרה מכך, טענת הנאשם לפיה ניתן לו קוד הכניסה לדירה על מנת שיאסוף את הכבסים, סותרת את טענתו המרכזית לפיה מדי חצי שעה-שעה הוא שב לדירתו של המתלונן ונקש על הדלת כדי לאסוף את הכביסה, תוך שנלחץ מן העובדה שהכביסה עלולה שלא להתייבש. הרי אם היה בידיו של הנאשם קוד הכניסה לדירתו של המתלונן, והוסכם מראש כי הוא רשאי להיכנס לדירה לצורך השימוש במכונת הכביסה גם בהעדרו של המתלונן, לא ניתן להבין מדוע בשעת מצוקה שכזו הנאשם לא עשה שימוש באותו הקוד ונכנס לדירה בעצמו ללא צורך להמתין למתלונן.

סתירה נוספת עולה בין הודעתו הראשונה של הנאשם במשטרה (ת/1), בה מסר תחילה תיאור מדויק מאד, לפיו לאחר שהסכין נפלה מידו של המתלונן הוא עצמו נטל את הסכין בידו וכשראה שהמתלונן הרים כוס כדי להכותו נתן למתלונן מכה עם הסכין בצד הגוף וגרם לחתך, לבין המשך ההודעה, בה אמר כי לא זוכר כיצד חתך את המתלונן (שורות 59 ו-70 וכן ת/2 שורה 15) ועדותו במשפט, כשלושה חודשים בלבד לאחר האירוע, שבה שכח לחלוטין כיצד ובאיזה שלב נחתך המתלונן (עמ' 44 שורות 25-26).

בנוסף, בעדותו בבית המשפט אמר שלאחר שהמתלונן דחף אותו הוא נפל לאחור. בהודעותיו במשטרה הדבר לא נזכר. בהודעתו במשטרה אמר שהבחין בסכין מהרגע שהמתלונן אחז בה והרים אותה מהדלפק. בבית המשפט אמר שהבחין כי המתלונן עושה שימוש בסכין רק לאחר שנחתך, וכי הוא רק משער שהסכין נלקחה מהדלפק אך לא ראה זאת. דברים אלה גם סותרים את תשובתו לאישום בה נטען כי הוא והמתלונן ניהלו מאבק על הסכין.

עוד סתירה עולה בין טענת הנאשם בהודעתו במשטרה לפיה לא פנה לטיפול רפואי לאחר המקרה (ת/1 שורה 98) לבין דבריו בעדותו לפיהם קיבל טיפול רפואי בטר"ם (עמ' 44 שורות 29-30 ועמ' 46 שורות 18-19). המסמכים הרפואיים מטר"ם לא הוגשו ולטענתו אינם מצויים בידו, אם כי מתוך נ/1 ונ/2 עולה, כי ביום 18.4.16, יום לאחר מעצרו של הנאשם, הוא נבדק בבית מעצר ניצן ונכתב בדו"ח הבדיקה כי קיימים תפרים ביד והיא הייתה חבושה. עם זאת, מתוך עדותו של הנאשם בבית המשפט עלה כי כשהגיע לבית המעצר פתחו את החבישה ותפרו את החתך מחדש (עמ' 45 שורה 4).

העובדה כי סמוך למפרק כף ידו של הנאשם ניתן להבחין בשני חתכים אכן מעוררת שאלה בשים לב לגרסתו לפיה הוא נפגע מסכין פעם אחת כשהגן על פניו מפני המתלונן. עם זאת, לא ניתן לקבל את טענת המאשימה לכך שהחתך הנוסף על ידו של הנאשם הוא פצע היסוס שפצע הנאשם את עצמו כשניסה לבנות גרסת הגנה של "הגנה עצמית", בהעדר חוות דעת רופא משפטי בעניין זה.

העובדה כי הנאשם ברח מן המקום מבלי לפנות לטיפול רפואי ומבלי לגשת לתחנת המשטרה, גם לא כשהוזמן, ואף לא שב לדירתו בלילה שלאחר קרות האירוע, יש בה כדי ללמד תודעת אשמה שלו. לו היה הנאשם סבור כי הוא קורבן לביצוע עבירה מצד המתלונן, לא הייתה כל מניעה כי יסור למשטרה למסור את הודעתו לאחר שהוזמן בשיחה טלפונית לעשות כן, וישוב לעבודתו מיד לאחר מכן.

לנוכח סתירות ותהיות אלה שעולות מתוך דברי הנאשם והראיות האחרות, לא ניתן לקבל את גרסתו.

סיכום

22. על פי הראיות שהתקבלו ובהתאם לתשובה לכתב האישום עולה תמונת הדברים הבאה:

ביום 16.4.16 בשעות הבוקר הגיע הנאשם לביתו של המתלון כשהוא אוחז במכשיר הטלפון הנייד שלו, העלה בפני המתלון טענה כי הוא לא מצליח להכניס את כרטיס ה-sim לטלפון הנייד וביקש מהמתלון לכבס את בגדיו במכונת הכביסה של המתלון. באותה עת היו בבית המתלון וחברו דוד. הנאשם הכניס את הבגדים למכונת הכביסה של המתלון. המתלון מסר לנאשם טלפון נייד אחר והכניס את כרטיס ה-sim של הנאשם לאותו טלפון נייד. המתלון מסר לנאשם את הטלפון הנייד שאליו הוכנס הכרטיס והנאשם עזב את הבית.

23. בהמשך המתלון וחברו דוד יצאו מהבית לטיול, ממנו שבו לאחר מספר שעות. במהלך אותו הזמן הנאשם עלה מספר פעמים לביתו של המתלון במטרה לקחת את בגדיו שכובסו ודפק על דלת הדירה, ללא מענה. גם כאשר המתלון וחברו שבו לדירה, הנאשם דפק על הדלת אך השניים לא פתחו לו. הדבר עורר את כעסו של הנאשם, שהיה טרוד מחשש שהכביסה לא תתייבש.

24. סמוך לשעה 18:00 דפק שוב הנאשם על דלת הדירה של המתלון. דוד פתח לו את הדלת וחזר לחדר. באותה עת המתלון ישן על הספה בסלון. הנאשם העיר את המתלון במכה בראשו, צעק עליו והטיח בו האשמות על כך שלא פתח לו את דלת הדירה במשך שעות ושבר לו את מכשיר הטלפון שהנאשם נתן לו. המתלון דחף את הנאשם על מנת לגרום לו לצאת מן הבית והנאשם סירב לצאת. בין השניים החל מאבק פיזי ובשלב זה דוד חזר לסלון. במהלך המאבק הנאשם שלף סכין וחתך את המתלון בבטנו. המתלון הבחין כי נחתך ואמר זאת בקול רם ועורר בכך את תשומת לבו של דוד. הנאשם איים על המתלון עם הסכין והמתלון הרים כוס שהייתה מונחת על הדלפק שמאחורי הספה במטרה להטיח אותה בראשו של הנאשם אך נמלך בדעתו, הניח את הכוס ואמר לנאשם שהוא יקרא למשטרה, ובשלב זה הנאשם עזב את הבית. הנאשם לא נפצע במהלך האירוע שאירע בדירת המתלון.

25. לנוכח האמור, יש להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

מעבר לדרוש אומר, כי אף לו הייתה מתקבלת גרסתו של הנאשם, לפיה המתלון הוא שתקף אותו בסכין, הרי שבנסיבות העניין יש קושי לקבל טענת הגנה עצמית, שאינה עומדת בדרישת הנחיצות המיידית שבסעיף 34^א לחוק העונשין, שעה שבידי הנאשם הייתה האפשרות לעזוב את ביתו של המתלון ולברוח מן המקום מיד לאחר שהבחין, לטענתו, כי המתלון מאיים עליו עם סכין.

26. אני מרשיעה את הנאשם בעבירות פציעה בנסיבות מחמירות ואיומים.

ניתנה היום, ה' אלול תשע"ו, 08 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים

